

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **Novoměstský spolek na ochranu přírody a krajiny, IČ 04322134**
se sídlem T. G. Masaryka 2000, Nové Město nad Metují

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: **V. Z., MBA**

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2019, č. j. KUKHK-25493/ZP/2019-3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2019, č. j. KUKHK-25493/ZP/2019-3, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 2. 1. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2019, č. j. KUKHK-25493/ZP/2019-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce jako nepřipustné a odvolání pana V. Z. (dále jen „vlastník pozemku“) jako opožděné. Odvolání bylo podáno proti rozhodnutí Městského úřadu Nové Město nad Metují, odbor výstavby a regionálního rozvoje, ze dne 2. 5. 2019, č. j. NMNM/14964/2019/OZP/HanO/12 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).
2. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto podle § 55 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), že otevřený kanál na pozemku p. č. 256 v katastrálním území Vrchoviny (dále jen „předmětný pozemek“) je částí hlavního melioračního zařízení vedeného jako HMZ 10218578 – tedy vodním dílem ve smyslu vodního zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v úvodu žaloby nejprve zrekapituloval průběh správního řízení, jehož výsledkem bylo vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Stejně tak žalobce shrnul řízení tomuto řízení předcházející. Uvedl, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí, konkrétně rozhodnutí o umístění stavby: Retenční nádrž KORUNA. K této žádosti bylo vydáno závazné stanovisko Městského úřadu Nové Město nad Metují dne 10. 5. 2018, č. j. NMNM/5600/2018/OZP/Han. Uváděné závazné stanovisko bylo následně zrušeno ve zkráceném přezkumném řízení Krajským úřadem Královéhradeckého kraje, a to závazným stanoviskem ze dne 21. 12. 2018, č. j. KUKHK-31119/ZP/2018-4. V posledně uváděném závazném stanovisku byl vysloven právní názor, že ve vztahu k pozemkům, na kterých má být umístěna stavba Retenční nádrže KORUNA, musí být nejdříve rozhodnuto o tom, zda objekt tam již existující (meliorační zařízení vedené jako HMZ 10218578) je vodním dílem ve smyslu vodního zákona.
4. S ohledem na výše uvedené proto bylo z moci úřední zahájeno řízení ve smyslu § 55 odst. 4 vodního zákona, jehož procesním vyústěním bylo prvoinstanční rozhodnutí, jak je již uvedeno shora.
5. Žalobce ke své žalobní legitimaci uvedl, že je na základě smlouvy o zřízení stavby ve vztahu s vlastníkem pozemku a má právo na předmětném pozemku vybudovat „Retenční nádrž KORUNA“ pro hospodaření se srážkovými vodami. Žalobce shledal nepochybným, že účastníkem jakéhokoli řízení týkajícího se pozemku je jeho vlastník. Sebe žalobce považuje za dotčenou osobu ve smyslu § 27 správního řádu, neboť rozhodnutí vztahující se k předmětnému pozemku mu založí, změní nebo zruší jeho právo nebo povinnost vyplývající nejen ze vztahu s vlastníkem pozemku, činností s předmětným pozemkem souvisejících, ale i práva a povinnosti z jiných vztahů týkajících se dalších souvisejících staveb v této lokalitě.
6. Dále žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí napadá pro jeho nezákonnost a nedostatečné odůvodnění. To bylo navíc vydáno v rozporu se skutečností i zákonnými předpisy. Žalobce brojil především proti tomu, že s ním nebylo jednáno jako s účastníkem řízení.

Dále tvrdil, že vlastník pozemku, který rovněž podal odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, nebyl řádně obeslán, resp. nebyl obeslán jeho zástupce. Dále žalobce namítal, že ačkoli § 27 odst. 2 správního řádu jasně určuje, kdo je účastníkem řízení (k tomu citoval: „...další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech...“), žalovaný se zabýval pouze rozbořem věcného práva stavby a své odůvodnění dokládá odkazem na katastr nemovitostí. Žalovaný podle žalobce nevzal v úvahu to, že jednotlivci mohou být dotčeni i na jiných právech a povinnostech. Při stavebních řízeních jsou taková práva dokládána a bez příslušných dokladů by nemohlo být povolení stavby vůbec vydáno. Současně nejsou tato práva zanesena v katastru nemovitostí. Žalovaný takové doklady obdržel. V případě jejich neobdržení by žalovaný jejich existenci musel předpokládat a ve svém odůvodnění se s nimi řádně vypořádat.

7. Správním orgánům bylo podle žalobce známo postavení jeho, resp. zmocněného zástupce a přímé dotčení prvoinstančním rozhodnutím. Žalobce k tomu připomněl znění § 28 odst. 1 správního řádu a neexistenci usnesení, jímž by správní orgány rozhodly o tom, zda žalobce je či není účastníkem řízení a zároveň s ním jako s účastníkem jednáno nebylo. Poukázal též na rozpor mezi postupem stanoveným v závazném stanovisku ze dne 21. 12. 2018, č. j. KUKHK-31119/ZP/2018-4, podle nějž měl správní orgán I. stupně za účasti odvolatele (tedy žalobce, pozn. soudu) rozhodnout o pochybnostech o vodním díle. Tento postup nemohl být podle žalobce dodržen, když žalobce, ani jeho zástupce, nebyl obeslán.
8. Žalobce formuloval též námitky vztahující se výhradně k vyřízení odvolání vlastníka pozemku. Uvedl, že vlastníkovu pozemku nebyla řádně a včas doručena pozvánka k jednání, přičemž žalovaný se nevypořádal s termíny jejího doručení. Tvrdil též, že u věcně příslušného správního orgánu byla v rámci jiného správního řízení založena plná moc ze dne 23. 12. 2015, kterou vlastník pozemku zmocnil k jednání společnost Atelier ZILVAR, s. r. o. Správní orgán I. stupně si tak mohl tuto skutečnost ověřit a veškeré záležitosti týkající se projednávaného řízení zasílat zmocněnci. S ohledem na uvedené nenabylo rozhodnutí o pochybnostech právní moci. Vlastník pozemku též měl být vyzván k doložení své nepřítomnosti (v jejímž důsledku nepřevzal rozhodnutí) poté, co namítl neplatnost doručení. Následné konstatování o opožděnosti považuje žalobce za chybné a protizákonné. Žalobce označil za nesmyslné posuzování splnění předpokladů obnovy řízení, jelikož řízení nebylo pravomocně skončeno. V podrobnostech odkazuje krajský soud na žalobu.
9. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci k opětovnému projednání a zavázání žalovaného k náhradě nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření ze dne 2. 3. 2020 zrekapituloval průběh správního řízení. K důvodům, proč žalobce nebyl účastníkem řízení, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Zopakoval však, že samotná skutečnost, že žalobce hodlá na předmětném pozemku postavit stavbu, neznamená, že má k tomuto pozemku jakákoliv věcná práva. Dokonce ani získáním územního rozhodnutí nezískává stavebník věcné právo k pozemku. Věcné právo k předmětnému pozemku by získal tzv. právem stavby. Toto je upraveno v § 1240 a následujících zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Právo stavby prolamuje zásadu superficies solo cedit, podle které je stavba součástí pozemku, čímž odděluje právní režim stavby a pozemku. Vlastník pozemku a vlastník stavby

v důsledku práva stavby jsou tedy odlišné. Právo stavby je věcí nemovitou a zatěžuje pozemek jako věcné právo k věci cizí. Stavba vzniklá na základě práva stavby je součástí práva stavby, a proto sdílí právní osud práva stavby. Právní tituly zakládající právo stavby jsou: smlouva o právu stavby, vydržení a rozhodnutí orgánu veřejné moci. Právo stavby pak vzniká zápisem do veřejného seznamu-katastru nemovitostí.

11. Právo stavby ve prospěch žalobce nebylo v době rozhodování vodoprávních úřadů obou stupňů zaneseno do katastru nemovitostí, resp. ani dnes nejsou k předmětnému pozemku evidována omezení vlastnického práva či jiné zápisy. Žalovaný považoval své rozhodnutí za zákonné a navrhl zamítnutí žaloby.
12. Ve věci podala vyjádření rovněž osoba zúčastněná na řízení. Uváděné vyjádření nemá přímý vztah k předmětu projednávané věci, neboť v něm osoba zúčastněná na řízení řeší problematiku doručení prvoinstančního rozhodnutí ve vztahu ke svojí osobě, aniž by sama podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného (k tomu srov. č. I. 63 soudního spisu).

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s takovým postupem souhlasil výslovně a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Skutkový stav věci

14. Správní orgán I. stupně z moci úřední zahájil řízení o rozhodnutí o pochybnostech, přičemž dne 5. 3. 2019 o tomto vydal oznámení pod č. j. NMNM/14964/2019/OZP/Han/1. Podnětem k zahájení uvedeného řízení bylo závazné stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 21. 12. 2018, č. j. KUKHK-31119/Zp/2018-4.
15. Dne 2. 5. 2019 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. NMNM/14964/2019/OZP/HanO/12 rozhodnutí v pochybnostech, podle něhož je otevřený kanál na předmětném pozemku částí hlavního melioračního zařízení vedeného jako HMZ 10218578 v Centrální evidenci vodních toků, které je vodním dílem dle vodního zákona.
16. Podáním ze dne 16. 7. 2019 žalobce požadoval obnovu řízení, v němž bylo prvoinstanční rozhodnutí vydáno, jelikož se považoval za účastníka tohoto řízení. Obnovu řízení požadoval v zastoupení i za vlastníka pozemku, který nemohl převzít oznámení o zahájení řízení s nařízením ústního jednání spojeným s místním šetřením na předmětném pozemku. Žádost o obnovu řízení žalobce po výzvě doplnil podáním ze dne 26. 7. 2019, v němž připomněl § 100 odst. 1 správního řádu a sdělil, že je zcela jednoznačně účastníkem řízení. K tomu poukázal na § 85 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), konkrétně na dikci „*ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě*.“ Též poukázal na § 27 správního řádu přesněji na dikci „*Účastníka řízení ... jsou v řízení z moci*

úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.“

17. Ve společných dopisech odvolatelů (žalobce a vlastníka pozemku) ze dne 16. 7. 2019 a dne 26. 7. 2019 byla jednoznačně namítána nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí spočívající v tom, že se žalobcem nebylo v řízení jednáno jako s účastníkem řízení a vlastník pozemku nebyl řádně obeslán, neboť byl v době řízení v zahraničí a k jednání nebyl přizván ani jeho zmocněnec. Pokud odvolatelé tvrdí, že jsou jednak opomenutým účastníkem řízení či bylo nesprávně doručováno v řízení, je třeba se s těmito námitkami vypořádat jako s odvoláním účastníka (či opomenutého účastníka), protože by v případě oprávněnosti vznesených námitek napadené rozhodnutí vůbec nenabývalo právní moci. Společnou „Žádost o obnovu řízení“ ze dne 16. 7. 2019, doplněnou dne 26. 7. 2019, proto žalovaný vyhodnotil jako odvolání do prvoinstančního rozhodnutí.
18. Žalobce dále uvedl, že správnímu orgánu I. stupně bylo známo, že žalobce je podle podané žádosti o vydání územního rozhodnutí stavebníkem stavby na předmětném pozemku a má k němu určitá práva a povinnosti. Přesto nebyl k jednání přizván a rozhodnutí nebylo doručeno ani jeho zmocněnci. Dále se žalobce věnoval rekapitulaci postupu správního orgánu I. stupně vůči vlastníkovu pozemku. V podrobnostech krajský soud odkazuje na výše specifikovaná podání žalobce, která jsou součástí správního spisu. Žalobce v nich uzavřel, že prvoinstanční rozhodnutí považuje za nezákonné, protože nebyli řádně obesláni zákonní účastníci, resp. jim nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení spolu s nařízením ústního jednání spojeným s místním šetřením. Dále též proto, že provedené důkazy jsou nepravdivé a účastníci nemohli uplatnit v řízení důkazy, které existovaly v době řízení a jsou jim ku prospěchu. Tyto skutečnosti a důkazy mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Na základě uvedeného žádal žalobce (i za vlastníka pozemku) obnovu řízení, po které by byli obesláni všichni dotčení účastníci a mohly být předloženy a posouzeny všechny skutečnosti. O těchto podáních rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Právní závěry

19. Krajský soud předně konstatuje, že se nebude zabývat námitkami žalobce, jež se týkají postavení vlastníka pozemku v přezkoumávaném řízení, neboť tyto se nevztahují k žalobci a s posouzením jeho postavení ve správním řízení tak nijak nesouvisí.
20. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda žalobce měl být účastníkem vodoprávního řízení vedeného pod sp. zn. NMNM/14964/2019/OŽP/HanO, o pochybnostech, zda příkop na předmětném pozemku je vodním dílem.
21. Rozhodující pro posouzení projednávané věci je tedy odpověď na otázku, který právní předpis je rozhodný pro určení účastenství v řízení o pochybnostech.
22. Podle § 55 odst. 4 vodního zákona: *„V pochybnostech o tom, zda jde o vodní dílo, rozhodne místně příslušný vodoprávní úřad.“* Podle § 115 odst. 1 vodního zákona: *„Pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl a vodohospodářských úprav.“*
23. Vodní zákon přitom neobsahuje ucelenou úpravu účastenství pro řízení o pochybnostech, zda se jedná o vodní dílo. Vodní zákon obsahuje v daném ohledu pouze

úpravu dílčích otázek účastenství např. u obcí (§ 115 odst. 4), správců vodního toku (§ 115 odst. 5) či občanských sdružení, jejichž cílem je podle stanov ochrana životního prostředí (§ 115 odst. 6 a 7). V takovém případě je dle dikce § 115 odst. 1 vodního zákona nutno prověřit, zda odpovídající právní úpravu lze nalézt ve stavebním zákoně.

24. Svým charakterem se v posuzovaném případě jedná o správní řízení o určení právního vztahu (zda příkop vodním dílem je či není), jehož dílčí úpravu stavební zákon obsahuje. Stavební zákon však neobsahuje speciální úpravu účastenství pro tento typ řízení (na rozdíl od řízení územního, stavebního či kolaudačního).
25. V takovém případě je třeba vycházet ze znění § 1 odst. 2 správního řádu. Z něj vyplývá, že se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Tak je tomu i v projednávaném případě, kdy vodní zákon ani stavební zákon zvláštní úpravu účastenství neobsahují, a při určení okruhu účastníků řízení je tak třeba vycházet z příslušných ustanovení správního řádu, konkrétně jeho § 27, dle kterého: *„(1) Účastníky řízení (dále jen „účastník“) jsou a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu; b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají. (2) Účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. (3) Účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.“*
26. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí shrnul žalobcovu argumentaci podporující jeho tvrzení, že má být účastníkem řízení o pochybnostech. Podle tohoto shrnutí stavěl žalobce své účastenství v řízení na ustanovení § 85 odst. 1 stavebního zákona a § 27 odst. 1 správního řádu, k čemuž žalobce sám připomněl, že je podle podané žádosti o územní rozhodnutí stavebníkem na předmětném pozemku a k tomuto má určitá práva a povinnosti. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí zabýval posouzením možného účastenství žalobce toliko podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, podal proto poměrně obsáhlý výklad k otázce, proč žalobci nesvědčí tvrzené věcné právo k předmětnému pozemku. Tento výklad byl v podstatě správný, ovšem sám o sobě ve světle výše uvedených skutečností nepostačí k odůvodnění závěru, že žalobce neměl být účastníkem nyní posuzovaného řízení o pochybnostech, neboť nebyla nijak řešena otázka účastenství žalobce podle ustanovení, které bylo pro posouzení této otázky příslušné, tedy podle § 27 odst. 2 správního řádu. Žalobcovu tvrzení, že je podle žádosti o vydání územního rozhodnutí stavebníkem na předmětném pozemku, totiž zakládá předpoklad, že by mohl být vodoprávním rozhodnutím o pochybnostech přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech a existuje tak možnost jeho přímého, bezprostředního dotčení.
27. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný se nevypořádal s účastenstvím žalobce ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu a své rozhodnutí tak zatížil vadou nezákonnosti, jelikož nepostupoval podle příslušných ustanovení zákona.

V. Závěr a náklady řízení

28. Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož k pochybení, které soud vytkl správním orgánům, došlo v prvé řadě při rozhodování odvolacího orgánu, soud nezrušil prvoinstanční rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
29. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Úkolem žalovaného tak nyní bude posoudit možnost účastenství žalobce podle § 27 odst. 2 správního řádu v řízení v pochybnostech podle § 55 odst. 4 vodního zákona, a to s ohledem na žalobcem tvrzené a dokládané vztahy k předmětnému pozemku, přičemž všechny své závěry s pečlivostí zdůvodní.
30. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudního poplatku za podání žaloby. Existence jiných nákladů řízení na straně žalobce není z obsahu soudního spisu patrná.
31. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. března 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.